

Ay Işığım

H.z. Fatıma

Lahut Hazinesinin Sırrı

Solmaz Çelebi Ay

- **Ateş Yayınları Roman Serisi**
- **Yayıncı Sertifika No:** 41035
- **İlk Basım:** Kasım 2019
- **Hz. Fatıma - Solmaz Çelebi Ay**
- **Ateş Yayınları**
Merkez Mahallesi. Abide-i Hürriyet Caddesi
No:161/3.Kat 2 Şişli İstanbul
- editor.ates@gmail.com-pembevagonlar@gmail.com
- dosya.atesyayinlari@gmail.com
- www.atesyayincilik.com.tr
- www.pembevagonlar.com
- **Editör:** Yılmaz İmanlık
- **Kapak ve İç Tasarım:** Kenan Bıyıklı
- **Baskı ve Cilt:** Kaplan Ofset
- **Sertifika No:** 44367
- **ISBN No:** 978-625-7012-04-1

Ay Işığım

Hz. Fatıma

Lahut Hazinesinin Sırrı

Solmaz Çelebi Ay

ÖN SÖZ

Yüce ALLAH'a hamd u senalar olsun. Hz. Fatıma, Ümmügülsüm, Zeynep, Sakine, Hatice'tül Kübra annelerimize salât ve selamla başlıyorum. Allah'ın selamı üzerlerine olsun.

Muhammed Mustafa'nın ciğerpareisi, iki gözünün nuru, can parçası Hz. Fatıma anneme olan hayranlığım, kurumuş toprağın suya olan hasreti nasılsa benim de hasretim aynıdır. Aşkını niyaz ederek gönülüne aldığım bilgilerimi ve araştırmalarımı tüm Ehl-i beyit âşıklarına sunuyorum.

ÇELEBİ SOLMAZ olarak kulunuzum. Yolunuzdayım. Yoluna kurbanım ay ışığım FATİMA'm. Kadınların şahı, yolda kalanlara yol gösterenim, bilmeyene bildirenim, delalette olanı kaldıranım FATİMA'TÜL ZEHRA'M...

HZ. EHLİBEYT ve HZ. FATİMA'nın bizlerden razı ve hoşnut olması dileğimle yazmayı umuyorum.

SOLMAZ ÇELEBİ AY

YA ALLAH! YA MUHAMMED! YA ALİ!

*Ben gönlümü bir güzele düşürdüm.
Yandırdı özümü aşkında pişirdim.
Cemalini gördüm, aklım şaşırđım
Nuru âlâ, nurdan ayırma beni
Sultanınım şahtan ayırman beni.
ŞAH, ŞAH, ŞAH; ALLAH, ALLAH HU!*

*İnci misali nurlarını saçanda
Gören gözlere kevserin sunanda
Benim gönlüm kaldı hep o sultanda.
Bütün âlemin güzelliği toplanmış onda.
ALLAH kevserini sundu onunla.
ŞAH, ŞAH, ŞAH; ALLAH, ALLAH HU!*

*İsmi yazılı arşı kürs-ü rahmanda
Nurdan parlıyor tacı başında.
Şebberle şübber kulaklarında.
Kemerini belinde ismi azamla
ŞAH, ŞAH, ŞAH; ALLAH, ALLAH HU!*

*Kulun ÇELEBİ'ya ayağında halhalın.
Her an her dem sizleri anarım
Yüzünü gördüğüm gündən beri
Yüreğim durmaz, hep sizlere yanarım.
ŞAH, ŞAH, ŞAH; ALLAH, ALLAH HU!*

GİRİŞ

Alevi köylerinde uzun kış gecelerinde; hem erkânı yürütmek, hem de nesilden nesle Alevilik inancının tüm kurallarını aktarmak ve ibadetlerin yapmak için köyün cemevinde toplanarak, Dede'nin önderliğinde Cem yapılırdı. Cem kelime anlamı olarak toplanmak demektir. Cem '**Birlik**' makamıdır, '**Kırklar**' makamıdır, '**Zikir**' makamıdır. İkrar yeridir, er meydanıdır, Hakka sığınmaktır. Hakkın teslimiyet yeridir. Cem'de mağduriyeti olan kişi Dede'nin huzurunda mağdur edenden hakkını talep eder. Cem'de erkek dişi yoktur, can vardır. Herkes ana-bacıdır orada.

Gündüzün her haneye peyk (haberci) gönderilir. Köy halkı Cem haberini alınca içinde lokmam bulsun diye evinden bulgurundan, yağından erzak ayarlar ya da pişmiş ekmeğini lokma olsun diye alır, cemevine götürür. Gelenler, büyük ocağın yanındaki hazırlanmış meydanda Dede'nin oturduğu posta, '**Ali Makamı**' olduğu için secde edip yerlerine otururlar. Herkes bir birinin cemalini görür şekilde halka şeklindedir.

“**HU ERENLER!**” diyerek ellerini kalplerinin üzerine koyarlar ve birbirleriyle selamlaşırlar. Büyük ocağa sürekli odun atılır; hem ortalık ısınsın hem de etraf aydınlansın diye. Çünkü gazyağı lambaları dört köşeye asılır ve bu lambalar yeterince aydınlık vermez.

Pir Hasan Dede de bir Alevi köyünde Cem Dede'sidir. O içeri girdiğinde tüm canlar edep erkânla

ayağa kalkardı. Hasan Dede yerine geçer, posta oturur, gelen canlar Ali Makamı' olduğu için bu posta iki dizlerinin üstüne çöküp niyaz(secde) ederdi. Hasan Dede önce nasihat eder, canlarla muhabbet edip o günkü hazırladığı konuyu anlatırdı. Daha sonra hizmetler görülür, on iki hizmet yürütülür, dualar edilir, ALLAH ALLAH nidalarıyla tevhit ve zikirler çekilirdi. Pişen kurban, dost sofrasında kimse ayırt edilmeden yenir ve sonra herkes evine dağılırdı.

I.BÖLÜM

Hasan Dede'nin köyünde o akşam yine gökyüzü insanın içine öylesine rahatlık ve rahmet indiriyordu ki sanki müjdeli bir haber almış gibi kalpler pır pır atıyordu. Gökyüzü alabildiğine açık ve berraktı. Sanki elini uzatsan yıldızları avucunun içinde toplayacak gibiydin.

“İçlerindeki en parlak ve aydınlık yıldızın adı ne acaba?” diye sordu ablasına Çelebi Can yaşının verdiği meraklılık duygusuyla.

“O Zöhre Yıldızı'dır! Biliyor musun Zöhre Yıldızı'nı görenler dilek dilerse Hz. Fatma Ana hürmetine dilekleri kabul olur.” dedi ablası.

Ay gökyüzünde; bir su perisine hürmetini, saygısını sunar gibi eğilmişti Zöhre Yıldızın'a karşı. İkisi de susup dakikalarca seyrettiler ve dileklerini dilediler.

Soğuk kış akşamlarından bir perşembe akşamıydı. (Alevilikte perşembe akşamları cuma öncesi olduğu için cuma akşamı diye söylenir ve kutsal sayılır. Akşam yemeklerini yedikten sonra canlar cemevinde toplanır, duacı imamlar eşliğinde çerağ niyetine mum yakılır ve bir köşede kendiliğinden sönüncüye kadar yanmaya bırakılır.)

CUMA AKŞAMI DUASI

Bismişah, Allah Allah!

Yeri göğü yaradan yüce Allah'ım!

*Aklımız ve fikrimizin kötülüğe yöneldiğinde
Rahman ve Rahim olan ismin hakkı için fırsat verme.
Bütün dünya insanlarına dostluk ve barış içinde yaşa-
malarını nasip eyle.*

*İnsanların kinlerini sevgiye, hırslarını merhamete,
Düşmanlıklarını barışa çevirmeni dilerim.*

Ey yüce Allah 'ım!

*Üçlerin, beşlerin, yedilerin, On İki İmamların, On
Dört Masum-u Pakların,*

*On yedi Kemer-i Bestlerin, Kırkların yüzü suyu hürmetine
Bizleri namerde muhtaç eyleme.*

Rızkımızı bol ve helal yoldan nasip eyle.

Bizlere dert verip derman aratma.

*Hastalarımıza şifa, canımıza sağlık, yuvamıza mutlu-
luk vermeni dilerim.*

Ey yüce Allah 'ım,

*Pirimiz Hünkar Hâce Bektaş Veli 'nin yüzü suyu hür-
metine*

*Çoluğumuzu, çocuğumuzu şaşırıp kötü yollara dü-
şürme.*

*Bizlere hayırlı evlatlar, topluma faydalı insan olmalara-
rını nasip eyle.*

Onların ciğer acısını bizlere göstermemeni dilerim.

*Allah 'ın himmetiyle, Ehlibeyt 'in hürmetine, evliyalar
keremine,*

Allah eyvallah!

*Hakk Muhammed Ali aşkına ibadet, dua eden ve çerağ
uyandıran cümle canların dilde dilekleri, gönülde mu-
radları kabul ola.*

Dil bizden kabulü Canab-ı Hakk 'tan ola.

Allah Allah!..

Yerler bembeyaz karla kaplanmıştı. Sanki gelinlerin gelinliği gibiydi beyazlık ve ayın ışığıyla yükseklili alçaklı tepecikler daha belirgin görünüyordu. Karlarla kaplı yolda ince açılmış cılgadan Hasan Dede'nin evine gidiyorlardı çocuklar. Hasan Dede uzun kış akşamlarında kendi torunlarını, talip çocuklarını ve komşu çocuklara bazen mitolojik, çoğu zamanda Ehlbeyt'i, Kuran'ın mealini, zahiri ve batini bilgileri anlatıyordu. Çelebi Can ve ablası da yoldaydılar. Çelebi Can, bu bilgileri dinlemeyi çok seviyordu. Dar ince yoldan Hasan Dede'nin evine vardılar. Zeynep Bibi (yöre dilinde nine demek) hayatta (antre) karşıladı çocukları ve içeri aldı. Onları içeride ocak olan büyük salona gönderdi. Çerağlar ve gaz lambalarıyla aydınlatılan odadaki ocakta meşe ve çam ağaçları yanıyor, oda sıcacık ısınırken içerisi de mis gibi çam ve meşe kokuyordu. Zeynep Bibi, çocuklara kuruyemiş, önceki gündən hazırladığı gömbe, çörekler ve hoşafı bir sofrayı kurdu. Çelebi Can, Fatma Can, Özdoğan Can, Fadik Can ve diğer çocuklar sofranın etrafında daire şeklinde toplanmışlardı. Zeynep Bibi, yaşlı hala ve diğerleri de karşı köşede oturuyorlardı. Satı Hala ise biraz yün almış, bileğine dolamış, elindeki kirmanla yün eğirerek ip yapıyordu. Satı Hala'nın yaptığı ipleri ise Zeynep Bibi çorap örüyordu. Henüz Hasan Dede odaya gelmemişti. Özdoğan Can yanında getirdiği fırıldığını çıkardı. Rıza Can'sa: "Ben de çevireyim biraz ver de!" dedi. Böylece çocuklar birbirleriyle oynamaya başladılar.

Odasında ibadetini bitiren Hasan Dede içeri girdi, çocuklara "Hoş geldiniz." dedi. Onlara karşı oturdu,

çocuklar da elini öpüp yerlerine oturdular. Hasan Dede; yukarıya doğru kıvrımlı bıyıkları, göğsüne kadar inen beyaz sakallarıyla masallardaki Bilge dedeleri andırıyordu. Tok sesi, daima gülen gözleri ve tebessümü insanın içini ısıtırdı. O güzel sesiyle:

“Çocuklar size bu akşam Âdem Atamız’ı yani insanın yaratılışını okuyayım ve anlatayım!” dedi ve büyükçe bir kitap aldı eline.

“Hz. Âdem (as.) ilk insan, ilk peygamber ve bütün insanların ilk babası olarak kabul edilir. Allah (cc.) Kur’an’ı Kerim’de de anlattığı gibi topraktan bir insan yaratıp ona ruhundan üfleyeceğini meleklerine haber verdi. Ve yaratılış tamamlanınca da meleklerine ona secde etmelerini söyledi. İlk insan, ilk peygamber, insanlığın babası Allah-u Teâlâ, Hz. Âdem’i böylece turaptan(topraktan) yarattı.” (Bakınız Hud, 11/61; Taha, 20/50, Nuh 71/18 ayetler)

“Kur’an-ı Kerim’de Hz. Âdem’in yaratılışıyla ilgili pek çok ayet vardır çocuklar!” dedi Hasan Dede ve devam etti:

Melekler:

“Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz seni hamd ile tesbih ediyoruz!” dediler. Allah da:

“Ben sizin bilmediğinizi bilirim!” dedi ve Âdem’e dünyada var olan isimlerin tümünü öğretti. Sonra Âdem(as.) onları tek tek söyledi. Bütün melekler Âdem’e secde ettiler. Ancak iblis yani şeytan secde etmedi.

“Beni ateşten yarattın, Âdem’i ise topraktan yaratın. Ben ondan daha kıymetliyim ve şerefliyim!” dedi ve kibirlilik etti.